

bringe den højtærede Landbrugsminister en Tak, fordi han paa Finanslovforslaget har optaget et Forslag om at bidrage indtil 6,400 Kr. til en Bølgebryder ved Raageleje. Det er efterhaanden lykkedes at faa flere Bølgebrydere etablerede; der findes oppe i Nordsjælland saadanne ved Tisvildeleje og Liseleje. Disse Bølgebrydere er til stor Nytte for den stedlige Fiskerbefolkning; de formindsker den Fare, der kan være forbundet med at søge ind mod Land under vanskelige Forhold, og bevirker, at Fiskerne ikke skal være tvungne til straks, saa snart de kommer til Land, at sælge Fangsten for det Bud, de kan opnaa. Naar der er Bølgebrydere, er de nemlig i Stand til at holde Fangsten levende i Hyttetfade, som kan anbringes i Læ af Bølgebryderen. Jeg tillader mig som sagt at takke den højtærede Landbrugsminister for denne Bevilling, som indfrier et Løfte, han har givet os deroppe. Jeg er sikker paa, at denne Foranstaltning vil virke paa samme Maade og lige saa nyttigt, som Tilfældet har været med tilsvarende Foranstaltninger. Jeg haaber, at det højtærede Finansudvalg og det høje Ting til sin Tid vil stille sig velvilligt til Forslaget.

Jeg vil saa gerne gøre et Par Bemærkninger om døvstumme Børns og deres paa-rørendes Rejser paa Statsbanerne. Jeg har tidligere udtalt mig herom, idet jeg har henledt Opmærksomheden paa, at man skulde søge saa vidt muligt i nogen Maade at formindske den Ulykke, der rammer de Familier, som faar døvstumme Børn, nemlig ikke alene den Sorg at skulle se paa, at disse Børn mangler Taleevnen og Hørelsen, men ogsaa den, at der i Almindelighed dermed ogsaa er forbundet det Savn, at de ikke kan have deres Børn hjemme; Børnene skal bort fra Hjemmet og anbringes paa Anstalter og Institutter, hvor de kan blive opdraget og faa de fornødne Kundskaber. Fra disse Anstalter vil Børnene selvfølgelig gerne hjem i Ferierne, og deres Slægt vil ogsaa gerne se dem, men man kan ikke lade saadanne Børn rejse ganske overladt til sig selv; der maa et Menneske med, som er kendt med dem, og som kan følge dem fra Sted til Sted. Man vil kunne forstaa, at det ikke alene drejer sig om Børnenes Rejse fra det fremmede Sted til Hjemmet og tilbage igen, men ogsaa om en Dobbeltrejse for den, som skal hente og bringe dem. Saadanne Udgifter vil sikkert kunne virke trykkende i et Hjem, og jeg vil derfor gerne henstille til Overvejelse, om der ikke var Grund til at komme til en almindelig For-

staaelse om, at Transport af syge, hjælpeløse, døvstumme og vanføre og i det hele af Personer, der ikke ved egen Hjælp kan klare sig, betales paa andre Vilkaar end de almindelige, f. Eks. saaledes at man, hvis man ikke kan gøre denne Transport helt fri, i alt Fald lader en Enkeltbillet være gældende for den dobbelte Rejse.

Der har i Formiddags og til Dels i Eftermiddag været talt om Forholdet mellem Befalingsmændene i Hæren. Jeg vil derom sige, at Hæren og Landet selvfølgelig er bedst tjente med, at der er et Tillidsforhold mellem samtlige Befalingsmænd indbyrdes og mellem Befalingsmændene og Mandskabet, og at man vel skal vogte sig for at rokke ved dette Tillidsforhold; saa er det for saa vidt ligegyldigt, hvem det er, der rokker derved. Det er nødvendigt, at der er et saadant Tillidsforhold, og at enhver, der kan bidrage noget dertil, gør det. Jeg tror, at Underofficersbladet har været for langt ude, det nærer jeg rettere sagt ikke nogen som helst Tvivl om, naar det har ment, at man kunde danne en Forening paa Trods af Krigsministeriets Bestemmelse. Jeg har ogsaa set, at der i den nærmest foregaaende Tid i alt Fald paa enkelte Steder blandt Underofficererne er taget Afstand fra dette Blads Stilling, og det kan maaske blive Tilfældet paa flere Steder.

Der er selvfølgelig ingen, der kan være Modstander af, at Underofficererne faar en bedre Uddannelse, det var vi ogsaa enige om, da vi under Forhandlingerne om Hærløven af 30. September 1909 traf Aftale om, at man inden 1914 skulde naa til en samlet Overvejelse af, hvorledes Underofficerernes Uddannelse skulde være. Vi var da enige om, at der skulde tilstræbes en fyldigere Uddannelse, end der hidtil har kunnet gives. Jeg for mit Vedkommende gjorde den Gang opmærksom paa, at vi havde en Elevskole, og at det efter min Mening vilde være rigtigt, om vi bibeholdt den i hvert Fald, indtil vi saa, hvorledes det gik med den endelige Ordning af Spørgsmaalet om Underofficerernes Uddannelse. Det ærede Medlem for Fredericia (Johannes Jensen) udtalte, at efterhaanden som den værnepligtige Ungdom møder med større Forudsætninger, — han sigtede dermed til større boglig Lærdom og Kundskab — end tidligere, maatte Underofficereren nødvendigvis ogsaa indtage et højere Stade, da man ellers kunde frygte, at der fra de unge studerede Menneskers Side skulde komme nogen Vanskelighed og Gnidning i Forholdet til deres Befalingsmænd. Men efter